

Studies in Romeinen

Naar de Geest, naar het vlees

Deel 4

Hans van de Lagemaat

Inleiding

In Romeinen 8:1-4 worden de uitdrukkingen 'wandelen naar het vlees' en 'wandelen naar de Geest' tweemaal gebruikt. De uitdrukkingen 'naar het vlees' en 'naar de Geest' zijn in dit hoofdstuk uitdrukkingen die letterlijk van levensbelang blijken te zijn. In vers 6 worden leven en dood daarbij tegenover elkaar gezet.

'Want het bedenken van het vlees is de dood, maar het bedenken van de Geest is leven en vrede.' (Rom. 8:6).

Die eerste activiteit, 'bedenken van het vlees', wordt ondernomen door degenen die 'naar het vlees' zijn. Degenen die 'naar de Geest' zijn bedenken de dingen die 'van de Geest' zijn.

Dus 'naar het vlees' te zijn mondt uit in de dood. 'Naar de Geest' te zijn in het leven; dat geeft leven en vrede.

Daarom schreef ik dat deze uitdrukkingen van levensbelang zijn. Het is het verschil tussen dood en leven.

Het verschil tussen 'naar het vlees' en 'naar de Geest' is de relatie tot God. Zij die 'naar het vlees' zijn, bedenken de dingen van het vlees. En

'het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God' (Rom. 8:7).

Als je geen vijand van God wilt zijn, dan is het toch wel belangrijk om te weten of je 'naar het vlees' of 'naar de Geest' bent en wat die uitdrukkingen nu eigenlijk betekenen.

Leven of dood. Dat is de inzet ook in vers 13.

'Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult u leven.' (Rom. 8:13).

Hier staat ook kennelijk de definitie van 'naar de Geest' leven: door de Geest de daden van het lichaam doden. 'Naar het vlees' en 'naar de

Geest'; het zijn twee uitdrukkingen die tegenover elkaar staan en die buitengewoon belangrijk zijn om te bestuderen.

Christus

'Naar het vlees' en 'naar de Geest' zijn twee uitdrukkingen die voor het eerst samen voor Christus Zelf worden gebruikt. Aan het begin van de brief aan de Romeinen presenteert Paulus zich als 'een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God' (Rom. 1:1). Daarna legt hij eerst uit wat dat Evangelie van God is. Vers 2 is een tussenzin en vers 3 sluit dus onmiddellijk aan op het Evangelie van God in vers 1. De eerste woorden van vers 3 zijn 'ten aanzien van Zijn Zoon' of aangaande Zijn Zoon. Het Evangelie van God is een Evangelie aangaande de Zoon van God. We lezen het eerste deel van de tekst dus als volgt:

'Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God, (...) ten aanzien van Zijn Zoon' (Rom. 1:1, 3).

In het gedeelte tussen de haakjes staat dat het een Evangelie was dat door de profeten in de heilige Schriften beloofd was. Dan volgt er weer een tussenzin, die doorloopt tot het woordje 'doden' in vers 4. Daarna wordt ons verteld wat de Naam van Zijn Zoon is. Dan krijgen we dus het volgende:

'Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God, (...) ten aanzien van Zijn Zoon (...) Jezus Christus, onze Heere' (Rom. 1:1, 3, 4).

Het Evangelie van God, waartoe de apostel was afgezonderd is het Evangelie van Zijn Zoon Jezus Christus. In die tweede tussenzin wordt ons hele belangrijke informatie gegeven over de Zoon. Paulus schrijft daar over Hem twee dingen:

‘Die wat het vlees¹ betreft geboren is uit het geslacht van David. Wat de Geest van heiliging betreft, is Hij met kracht bewezen te zijn de Zoon van God, door Zijn opstanding uit de doden’ (Rom. 1:3, 4).

We hebben in deze tekst weer ‘naar het vlees’ en ‘naar de Geest’. Er worden van de Zoon Jezus Christus, onze Heere, dus twee dingen gezegd. ‘Naar het vlees’ en ‘naar de Geest’.

De Heere Jezus is ‘naar het vlees’ geboren uit het geslacht van David. ‘Naar de Geest’ is Hij met kracht bewezen te zijn de Zoon van God. Dat bewijs volgt uit Zijn opstanding uit de doden.

Het Evangelie van God is dus aangaande de Zoon, Jezus Christus, en Hij is twee keer de Zoon.

1. Hij is de Zoon van David, naar het vlees.
2. Hij is de Zoon van God, naar de Geest.

Deze twee ‘Zoonschappen’ van de Heere lezen we ook bij Lukas in de aankondiging van Zijn geboorte aan Maria.

*‘En zie, u zult zwanger worden en **een Zoon** baren en u zult Hem de naam Jezus geven. Hij zal groot zijn en **de Zoon van de Allerhoogste** genoemd worden, en God, de Heere, zal Hem de troon van **Zijn vader David** geven, en Hij zal over het huis van Jakob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde komen. Maria zei tegen de engel: Hoe zal dat mogelijk zijn, aangezien ik geen gemeenschap heb met een man? En de engel antwoordde en zei tegen haar: De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen. Daarom ook zal het Heilige Dat uit u geboren zal worden, **Gods Zoon genoemd worden.**’ (Luk. 1:32-35).*

¹ De uitdrukkingen zijn hier in het Grieks weer net als in Romeinen 8: ‘naar het vlees’ en ‘naar de Geest’. Ik zal deze uitdrukkingen ook zo gebruiken, afwijkend van de HSV dus.

Ook hier zien we dat de Heere Jezus de Zoon van God is en de Zoon van David. 'Naar het vlees' is Hij de Zoon van David en zal Hem de rechtmatige troon van David gegeven worden.

Christus, naar het vlees

Wat betekent het nu dat Hij 'naar het vlees' de Zoon van David is geworden? Dat is een belangrijke vraag. Het ziet niet alleen op Zijn menselijke natuur. Het is niet alleen een uitdrukking om aan te geven dat Hij waarlijk Mens is geworden. Dat ook, zeker. Maar het gaat dieper. We zullen eerst een paar teksten bekijken die hier ook betrekking op hebben.

'En ik zeg dat Jezus Christus een Dienaar van de besnijdenis is geworden ter wille van de waarheid van God om de beloften aan de vaders te bevestigen' (Rom. 15:8).

Om de beloften aan de vaders, zoals die door de profeten in de Heilige Schriften beschreven stonden (Rom. 1:2), te bevestigen is Jezus Christus een Dienaar van de besnijdenis geworden. 'De besnijdenis' is het volk Israël. De Heere Jezus behoorde tot het 'vleselijke' nageslacht van Abraham. Daarom wordt Hij ook de Zoon van Abraham genoemd (Mat. 1:1). Hij is waarlijk een Israëliet. Hij kwam onder de wet. Naar de wet was Hij de Zoon van David.

In dit verband is het kleine tussenzinnetje in Lukas 3:23 interessant.

*'En Hij, Jezus, was ongeveer dertig jaar toen Hij Zijn dienstwerk begon. Hij was, **naar men dacht**, de Zoon van Jozef, de zoon van Heli'* (Luk. 3:23).

'Naar men dacht' is in het Grieks één werkwoord dat in de SV consequent met 'menen' wordt vertaald; 'naar men meende'. In de stam van het woord zit *nomos*, hetgeen 'wet' betekende. De vorm van het werkwoord komt in het Nieuwe Testament alleen hier op deze wijze voor. Meestal 'meent' men dat iets waar is, omdat het algemeen

gebruik of wettelijk voorgeschreven is. In het geval van de Heere Jezus werd er gemeend dat Hij de Zoon van Jozef was, omdat dit overeenkomstig de wet ook inderdaad zo was en Jozef een verre nazaat van David was.

Dat de Heere Jezus onder de wet kwam, ook moest komen, leert ons de Schrift in de brief aan de Galaten.

'Maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God Zijn Zoon uit, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet' (Gal. 4:4).

Dit is 'naar het vlees'. Geboren uit een vrouw, maar niet uit zomaar een vrouw. Geboren uit een vrouw, onder de wet. Daarover gaat het in Romeinen 8, waar ik in de inleiding mee begonnen ben. De Heere Jezus moest onder de wet komen, om op die manier de wet te kunnen vervullen en de straf te dragen.

*'Want wat voor **de wet** onmogelijk was, krachteloos als zij was door **het vlees**, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden **in een gedaante gelijk aan het zondige vlees** en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in **het vlees**' (Rom. 8:3).*

God heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees. Merk op hoe nauwkeurig de Schrift weer is. Hij is niet gezonden 'in het zondige vlees'. Hij was zonder zonde. Hij is gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees; maar Hij is wel waarlijk vlees geworden. Zo is Hij onder de wet gekomen. Zo is de zonde in Hem veroordeeld in het vlees.

'Naar het vlees' is Hij de Zoon van David. Dat betekent dat Hij dat letterlijk is. Hij is werkelijk zijn nageslacht, en daarmee is Hij dat ook wettelijk. Hij kwam onder de wet.

Christus, naar de Geest

In Romeinen 1 wordt ook gezegd dat Christus niet alleen de Zoon van David is naar het vlees; maar ook de Zoon van God naar de Geest van heiliging.

‘Wat de Geest van heiliging betreft, is Hij met kracht bewezen te zijn de Zoon van God, door Zijn opstanding uit de doden’ (Rom. 1:4).

Hij is bewezen te zijn de Zoon van God ‘in kracht’². Deze ‘kracht’ heeft altijd te maken met de opstanding. Paulus gebruikt dit woordje in Romeinen 1 nog een keer en dan zegt hij dat het Evangelie van Christus een kracht van God tot zaligheid is. Dat Evangelie is een kracht, omdat Christus uit de doden is opgewekt. De woordjes ‘in kracht’ horen dan ook niet bij ‘bewezen’ maar bij ‘de Zoon van God’. Hij is de Zoon van God in kracht, in de kracht van Zijn opstanding.

Hij is ‘naar de Geest van heiliging’ bewezen te zijn de Zoon van God. Wie of wat is deze Geest van heiliging? Is het de Heilige Geest? Dat lijkt om twee redenen bijna onmogelijk.

In de eerste plaats staat er een andere uitdrukking dan wanneer het over de Heilige Geest gaat.

In de tweede plaats staat ‘naar de Geest’ parallel met ‘naar het vlees’. ‘Naar het vlees’ wijst ons op de menselijke natuur van Christus onder de wet. Dan moet ‘naar de Geest’ daar haast ook wel iets mee te maken hebben. Als we de uitdrukkingen niet op dezelfde manier behandelen, dan gooien we de hele structuur van dit gedeelte overhoop.

Het betekent hier iets anders. In de opstanding wordt de Heere Jezus ‘Geest’ genoemd en zo moeten we dat hier lezen.

² In plaats van ‘met kracht’; dit is iets nauwkeuriger vertaald.

'Zo staat er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levend wezen, de laatste Adam tot een levendmakende Geest.' (1 Kor. 15:45).

'De Heere nu is de Geest; en waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid.' (2 Kor. 3:17).

'Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. Hij is wel ter dood gebracht in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest'³ (1 Pet. 3:18).

*'En buiten alle twijfel, groot is het geheimenis van de godsvrucht: God is **geopenbaard in het vlees**, is **gerechtvaardigd in de Geest**⁴, is verschenen aan de engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.* (1 Tim. 3:16).

Christus, de Zoon van David, de Zoon van God

Christus als de Zoon van David, naar het vlees, en de Zoon van God, door Zijn opstanding uit de doden, komt nog veel vaker voor. Het getuigenis van Gods Woord is hier zo overweldigend, dat het verkeerd zou zijn om daaraan voorbij te gaan. Met name de Psalmen worden door de apostelen geciteerd om aan te tonen dat de Heere Jezus waarlijk is opgestaan. Waarom de Psalmen? Omdat die geschreven zijn door David.

³ We zien dikwijls dat vertalen tegelijkertijd uitleggen is. De zinnestelsels staan er in dezelfde vorm en dan moeten we als het niet hoeft niet verschillend te gaan vertalen. Christus is ter dood gebracht in (het) vlees. Hij is leven gemaakt in (de) Geest. Als we willen vertalen 'door de Geest' dan ook 'door het vlees' en dat is hier niet de bedoeling. Christus is levend gemaakt in de Geest; in de kracht van de opstanding.

⁴ Gerechtigd worden heeft bij Paulus altijd te maken met dood en opstanding.

Allereerst is daar de preek van Petrus op de Pinksterdag. Petrus spreekt de verzamelde Israëlieten aan en getuigt ervan dat Degene Die zij aan het kruis gespijkerd en gedood hadden door God was opgewekt uit de doden.

‘God heeft Hem echter doen opstaan door de weeën van de dood te ontbinden, omdat het niet mogelijk was dat Hij daardoor vastgehouden zou worden.’ (Hand. 2:24).

De eerste Psalm die Petrus dan aanhaalt om de opwekking van Christus uit de Schriften te bewijzen is Psalm 16 en het is David die die Psalm heeft geschreven. De uitleg die Petrus eraan geeft is duidelijk:

‘Mannenbroeders, het is mij toegestaan over de aartsvader David vrijuit tegen u te zeggen dat hij én gestorven én begraven is, en dat zijn graf tot op deze dag bij ons is. Aangezien hij een profeet was en wist dat God hem met een eed gezworen had dat Hij uit de vrucht van zijn lichaam, voor zover het zijn vlees betrof, de Christus zou doen opstaan om Hem op zijn troon te zetten, daarom voorzag hij dit en zei hij over de opstanding van Christus dat Zijn ziel niet is verlaten in het graf en dat Zijn vlees geen ontbinding heeft gezien. Deze Jezus heeft God doen opstaan, waarvan wij allen getuigen zijn.’ (Hand 2:29-32).

De geestelijke leiders van het volk vonden het getuigenis van de opstanding van Christus maar niets en toen er ook nog eens een man genezen werd die kreupel was vanaf zijn geboorte werd het hen te veel en werden Petrus en Johannes ter verantwoording geroepen door het Sanhedrin. Om de opstanding van de Heere ook voor de Joodse raad te bewijzen brengt Petrus opnieuw een Psalm van David naar voren, namelijk Psalm 118.⁵

⁵ Nu is het uit de Psalm zelf niet direct te bewijzen dat David deze geschreven heeft. Toch is deze Psalm door de Schrift zelf wel aan de Zoon van David verbonden. Bij de intocht in Jeruzalem riep de schare: *‘Hosanna, de **Zoon van***

'Laat het dan bij u allen en bij heel het volk Israël bekend zijn dat door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, Die u gekruisigd hebt maar Die God uit de doden opgewekt heeft, dat door Hem deze man hier gezond voor u staat. Deze Jezus is de steen die door u, de bouwers, veracht werd, maar Die de hoeksteen geworden is. (Hand 4:10, 11).

De leidslieden hadden Hem gekruisigd. Dat zijn de bouwers die Hem veracht hadden.

God heeft Hem uit de doden opgewekt. Zo is Hij de Hoeksteen geworden.

Toen Paulus in Antiochië in Pisidië preekte bewees hij de opstanding van de Heere uit Psalm 2.⁶

'En wij verkondigen u de belofte die aan de vaders gedaan is, namelijk dat God die vervuld heeft aan ons, hun kinderen, door Jezus te verwekken, zoals ook in de tweede psalm geschreven staat: U bent Mijn Zoon, heden heb Ik U verwekt.' (Hand. 2:32, 33).

Direct daaropvolgend komt er een tekst, niet uit de Psalmen, maar uit Jesaja. Toch gaat het in die tekst ook weer over David.

David! *Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heere! Hosanna, in de hoogste hemelen!* (Mat. 21:9). Het laatste gedeelte is een citaat van Psalm 118:26.

⁶ Ook deze Psalm verwijst niet expliciet naar David. Maar in de Psalm zelf kunnen we zien dat hij alles met David te maken heeft. God spreekt erin over 'Mijn Koning' en 'Mijn Zoon' (Ps. 2:6, 7).

Psalm 2:7 is een krachtig bewijs voor de opstanding van de Heere. Ook in Hebrreeën 1:5 en 5:5 wordt het gebruikt om aan te tonen dat Hij is opgewekt. Dit laatste vers wordt gekoppeld aan Psalm 110:1 *'U bent Priester voor eeuwig, naar de ordening van Melchizedek.'* (Ps. 110:4). Psalm 110 wordt wel duidelijk omschreven als een Psalm van David.

'En dat Hij Hem uit de doden heeft doen opstaan om niet meer tot ontbinding terug te keren, heeft Hij zó gezegd: Ik zal u de weldaden van David geven, die betrouwbaar zijn.' (Hand. 13:34).

Dit is een citaat van Jesaja 55:3. Christus moest wel uit de doden worden opgewekt, anders kon God Zijn beloften aan David geen gestand doen.

Vervolgens eindigt ook Paulus, net als Petrus, met Psalm 16.

Samenvattend kunnen we dus zeggen dat Christus is de Zoon van David, **naar het vlees**. Naar de belofte kwam Hij onder de wet en werd Hij geboren in het geslacht van David.

Omdat Hij is gekruisigd als de Koning der Joden, leek de troon voor Hem, naar de mens gerekend, niet meer bereikbaar.

Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt, opdat Hij zo Zijn beloften kon vervullen.

Zo is Hij **naar de Geest** de Zoon van God, door de opstanding uit de doden.

Als we dit goed zien, zijn we klaar voor het volgende onderwijs aangaande Christus in de woorden 'naar het vlees' en 'naar de Geest' en wel in 2 Korinthe 5.

Een nieuwe schepping

De opstanding van Christus leidt de nieuwe schepping in. Er komt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, maar voor hen die 'in Christus' zijn is die nieuwe schepping al aangebroken. Dat is wat Paulus de Korintiërs wil vertellen in 2 Korinthe 5.

*'Want de liefde van Christus dringt ons, die tot dit oordeel gekomen zijn: als Eén voor allen gestorven is, dan zijn zij allen gestorven. En Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem Die voor hen gestorven en opgewekt is. Zo kennen wij vanaf nu niemand **naar het vlees**; en al hebben wij Christus **naar het vlees** gekend, dan*

kennen wij Hem nu zo niet meer. Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden.' (2 Kor. 5:14-17).

Het is duidelijk dat dit Schriftgedeelte handelt over de opstanding van Christus. De gelovigen aan wie Paulus schrijft moeten niet meer voor zichzelf leven, maar voor Hem die voor hen gestorven en opgewekt is. Wat is dat voor een leven? Hoe doen we dat? Het antwoord zit hem in het woordje 'kennen' dat in één zin driemaal voorkomt.

*'Zo kennen wij vanaf nu niemand **naar het vlees**; en al hebben wij Christus **naar het vlees** gekend, dan kennen wij Hem nu zo niet meer.'* (2 Kor. 5:16).

'Kennen naar het vlees'. Wat betekent dat hier? Wat betekent het om Christus naar het vlees gekend te hebben?

Onder de Korintiërs waren er waarschijnlijk mensen die de Heere Jezus voor Zijn dood hadden gezien en gekend. Ik weet niet of dat ook gebeurd is, maar daar kon iemand natuurlijk een enorme status aan ontlenen. 'Ik heb de Heere Jezus nog gezien toen Hij in het land rondliep'. Misschien waren er ook wel die daarop een leer baseerden. Misschien is dat ook de verklaring van 1 Korinthe 1:12.

'Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus.' (1 Kor. 1:12).

Er was in de gemeente van Korinthe een en al onrust, nijd en twist. Ieder had wel een naam om zich achter te scharen. De een noemde Paulus, de ander Apollos en weer een ander Kefas, dat is Petrus. Anderen zeiden dat zij van Christus waren. Nu kan daar toch niets op tegen zijn? Als je Hem hebt leren kennen als je Heere en Heiland, dan mag je toch zeggen: 'ik ben van Christus'. Dan vallen toch alle andere namen ook weg? Wie zijn dan Paulus, Kefas en Apollos? Wie is dan de predikant? Wie is dan de schrijver van dit boekje? Niets en niemand toch? Dan mag je toch met een volkomen hart zeggen dat je van

Christus bent? Sterker nog, aan het eind van 1 Korinthe 3 zegt Paulus dat ook!

*‘Laat daarom niemand roemen in mensen, want alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij tegenwoordige dingen, hetzij toekomstige dingen, alles is van u. **U echter bent van Christus en Christus is van God.**’ (1 Kor. 3:20-23)*

Hoe kan dat nou? Hier zegt Paulus het zelf. Is daar een tegenspraak met 1 Korinthe 1:12, 13?

Nee, die is er niet.

De Korintiërs zeiden dat zij van Christus **naar het vlees** waren en daar zit de grote fout. Dat is iets wat Paulus in 2 Korinthe 5 corrigeert. Laten we als aanvulling hierop kijken naar het eerste deel van 1 Korinthe 3. In dat gedeelte staat ‘vleselijk’ en ‘geestelijk’ weer tegenover elkaar.

*‘En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot mensen die **geestelijk** zijn, maar als tot mensen die nog **vleselijk** zijn, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed en niet met vast voedsel, want u kon dat nog niet verdragen; ja, u kunt dat ook nu nog niet, want u bent nog **vleselijk**. Als er immers onder u afgunst is en ruzie en tweedracht, bent u dan niet **vleselijk** en wandelt u dan niet naar de mens? Want als iemand zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik van Apollos, bent u dan niet **vleselijk**?’*

De Korintiërs voelden zich heel wat met al hun geestelijke gaven, maar ze waren als kleine kinderen die grote mensen na wilden doen. Paulus kon ze nog niet voeden met vast voedsel. Ze moesten als baby'tjes gevoed worden met melk. De afgunst, ruzie en tweedracht was het bewijs van hun geestelijke staat. Zij wandelden ‘naar de mens’. Het is wandelen ‘naar de mens’ en het is ‘vleselijk’ om je te noemen naar de naam van een mens, zelfs als het is naar de naam van Christus naar het

vlees. Ik durf niet zo heel goed de directe toepassing naar de staat van het huidige Christendom (in Nederland) te maken. Nijd, twist, afgeven op elkaar zijn alom aanwezig, maar de kracht van de opstanding van Christus en het onderwijs van de apostel Paulus in zijn totaliteit is afwezig. Laat ieder de toepassing voor zichzelf maken, in elk geval zij, die ervoor verantwoordelijk zijn. In elk geval heeft dit alles ons allemaal iets te zeggen.

Paulus houdt de Korintiërs dus voor dat zij wel van Christus zijn, maar al zouden zij Hem naar het vlees gekend hebben, dat zij Hem nu zo niet meer kennen. Christus naar het vlees is Christus onder de wet. Christus naar het vlees is Christus voor het kruis en Zijn opstanding. Nu kennen we Hem zo niet meer. Dat hadden de Korintiërs in elk geval moeten weten, want Paulus predikte niet anders:

'want ik had mij voorgenomen niets anders onder u te weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd.' (1 Kor. 2:2).

We kennen Christus niet meer 'naar het vlees'. We kennen Hem 'naar de Geest'. Dat betekent dat we Hem kennen in de kracht van Zijn opstanding. Dat is de kracht van het Evangelie dat Paulus predikte. Dat is de kracht die geneest, bindt en verbindt. Als we Hem zo kennen, dan is er geen plaats meer voor namen van anderen. Dan is er geen plaats meer voor nijd en twist.

Als je niet weet waar ik het over heb; als je niet begrijpt wat ik bedoel met Christus kennen naar de Geest, in de kracht van Zijn opstanding, dan is er dus iets ernstigs aan de hand en ben je op zijn best niet veel verder dan een Christen die melk nodig heeft in plaats van vast voedsel. Dat hoeft je niet bang te maken. Groeien, volwassen worden, is mogelijk en het juiste voedsel daarvoor is beschikbaar.

Leven als een Christen is leven zoals Paulus beschrijft in 2 Korinthe 3:17, 18.

'De Heere nu is de Geest; en waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid. Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden van

gedaante veranderd naar hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals dit door de Geest van de Heere bewerkt wordt.' (2 Kor. 3:17, 18).

We mogen de heerlijkheid van de Heere met onbedekt gezicht als in een spiegel aanschouwen. De reflectie van dat beeld in de spiegel werkt de verandering in ons. Die hoeven we zelf niet te zien, maar het gebeurt wel, want dat belooft Hij. Een Christen is veel alleen met Christus.

Dus als Paulus zegt dat wij Hem niet meer kennen 'naar het vlees', dan bedoelt hij dat wij Hem nu kennen 'naar de Geest'. Dat is precies wat hij in het volgende vers betoogt:

'Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, alles is nieuw geworden.' (2 Kor. 5:17).

Iemand in Christus is een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan; hij is namelijk met Christus gekruisigd, gestorven en opgewekt. Dat maakt alles nieuw. Daar hoort geen 'vleselijk' leven bij. Het is een leven in het besef van wat Hij heeft gedaan en wie wij in Hem zijn geworden.

'Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot⁷ zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.' (2 Kor. 5:21).

God is vlees geworden, opdat Hij tot zonde gemaakt kon worden. Nu is Hij niet meer 'naar het vlees'. Hij is opgewekt. Hij is 'in kracht' de Zoon van God.

Hij is zonde voor ons gemaakt, opdat wij in Hem zouden worden gerechtigheid van God. Dat is ook de les van Romeinen 4.

⁷ Dit woordje 'tot' staat niet in de grondtekst. Hij is niet 'tot zonde', maar Hij is 'zonde' voor ons gemaakt.

'Die om onze overtredingen is overgeleverd, en opgewekt om onze rechtvaardiging.' (Rom. 4:25).

Dan zijn we weer terug bij Zijn opstanding. Zijn opstanding uit de doden is onze rechtvaardigmaking. Daarom moeten we Hem kennen 'naar de Geest' en niet meer 'naar het vlees'. Als we dat begrijpen, dan begrijpen we ook wat het zeggen wil om te wandelen 'naar het vlees' of 'naar de Geest'. Weet je het nog? Dat is het grote verschil tussen dood en leven.

We zijn er nu klaar voor om dat verder te onderzoeken.

Naar het vlees wandelen, zijn en leven

In Romeinen 8 komt 'naar het vlees' in drie verschillende uitdrukkingen voor:

wandelen naar het vlees,
zijn naar het vlees,
leven naar het vlees.

*'Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet **naar het vlees wandelen**, maar naar de Geest.'* (Rom. 8:1).

*'Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons, die niet **naar het vlees wandelen**, maar naar de Geest.'* (Rom. 8:3, 4).

*'Immers, zij die **naar het vlees zijn**, bedenken de dingen van het vlees, maar zij die naar de Geest zijn, de dingen van de Geest.'* (Rom. 8:5).

*'Welnu, broeders, wij zijn aan het vlees niet verplicht om **naar het vlees te leven.**' (Rom. 8:12).*

In elk van deze teksten is het duidelijk dat de Christen dit wandelen, zijn en leven naar het vlees moet mijden. De vraag is nu: wat is dat dan, leven naar het vlees?

De uitdrukking 'naar het vlees' op zichzelf is helemaal niet negatief. Ze wordt voor Christus gebruikt, in Zijn leven voor het kruis. Wat betekent dit voor ons?

Een aanwijzing kregen we al uit de tweede brief aan de Korintiërs. Zij werden aangespoord om Christus niet meer 'naar het vlees' te kennen. Zij moesten Hem kennen in de kracht van Zijn opstanding; en dat is heel wat anders. Een volgende aanwijzing krijgen we uit de brief aan de Galaten.

Galaten

Paulus valt bij Galaten in vers 6 direct met de deur in huis met de reden waarom hij de brief aan hen schrijft.

'Ik verwonder mij erover dat u zich zo snel afwendt van Hem Die u in de genade van Christus geroepen heeft, naar een ander evangelie' (Gal. 1:6).

Paulus is verwonderd. Hij had ook de Galaten zijn Evangelie verkondigd. We hebben gezien dat dit het Evangelie aangaande Zijn Zoon Jezus Christus was. De Galaten hadden dit Evangelie ontvangen, maar al heel snel hadden zij hun oren te luister gelegd bij valse leraren, die een ander evangelie brachten, wat natuurlijk helemaal geen evangelie was. Dat valse evangelie was heel subtiel. Dat is niet verwonderlijk, want de valse apostelen deden zich voor als apostelen van Christus en het leek net echt (2 Kor. 11:13). Paulus vindt dat ook geen wonder:

'En geen wonder, want de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht.' (2 Kor. 11:14).

Hoewel Paulus zich dus niet verwondert over de valse apostelen, verwondert hij zich wel over de Galaten dat zij zich zo snel naar een ander 'evangelie' hadden laten verleiden.

Wat was er in de gemeenten van Galatië aan de hand? Deze niet-Joden hadden de prediking van Paulus aangaande de Zoon van God ontvangen en zij waren daarover verblijd. Toen Paulus vertrokken was, zagen de valse apostelen hun kans schoon en begonnen zij deze jonge gelovigen te vertellen dat zij zich toch vooral moesten laten besnijden. Zich laten besnijden betekende dat zij zich lieten inlijven bij het volk Israël. Zich laten besnijden betekende automatisch dat zij de wet moesten gaan onderhouden. Deze heidenen die nooit onder de wet waren geweest, moesten opeens de werken der wet gaan doen. Paulus had het helemaal niet over de wet gehad in zijn prediking. Hij had het over Jezus Christus en Die gekruisigd gehad. Natuurlijk had hij de wet wel genoemd, maar dan alleen om aan te tonen, dat Jezus waarlijk is de Christus.

De Galaten waren gerechtvaardigd zoals Abraham dat was. Zij waren gerechtvaardigd door het geloof. Abraham geloofde God zonder wet. Hij geloofde God Die de doden levend maakt (Rom. 4:17). Hij geloofde dat God hem, ondanks dat hij en zijn vrouw onvruchtbaar waren en zij ook nog geen kinderen hadden, tot een groot volk zou maken. Hij zou leven geven uit verstorvenen, uit doden.

De toepassing voor alle gelovigen is dat zij ook geloven tot rechtvaardiging, doordat zij geloven in een God Die de doden levend maakt. Zij geloven dat God Jezus, onze Heere, uit de doden heeft opgewekt (Rom. 4:24, 25).

Dit was de redding en de blijdschap van de Galaten tot lof van God. Maar al snel kwamen de dwaalleraren vertellen dat hun blijdschap nog een beetje prematuur was. Hun geloof in een opgestane Messias was nog niet helemaal volledig. Er moest nog wat gebeuren! Ze moesten zich laten besnijden en als dat gedaan was, moesten zij de wet die God

door Mozes aan Israël had gegeven gaan onderhouden. Als zij dat zouden doen, dan zou het goed zijn.

Dit klonk bedrieglijk echt en misschien geloofden de dwaalleraren er ook zelf wel in, maar het was niet het Evangelie van God, aangaande Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heere. Het was een ander evangelie. Dat de dwaalleraren er zelf in geloofden, dat vond Paulus tot daaraan toe, maar dat de Galaten zich er door hadden laten verleiden, dat vond hij de dwaasheid ten top. Dat blijkt wel als we het eerste deel van Galaten 3 lezen.

'O dwaze Galaten, wie heeft u betoverd om de waarheid niet te gehoorzamen; u voor wie Jezus Christus eerder voor ogen is geschilderd alsof Hij onder u gekruisigd was? Dit alleen wil ik van u vernemen: Hebt u de Geest ontvangen uit de werken van de wet, of uit de prediking van het geloof? Bent u zo dwaas? U die met de Geest begonnen bent, gaat u nu eindigen met het vlees? Hebt u tevergeefs zoveel geleden? Als het toch eens tevergeefs was! Hij dan Die u de Geest verleent en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken van de wet, of uit de prediking van het geloof? Zoals Abraham God geloofde en het hem tot gerechtigheid werd gerekend. Begrijp dan toch dat zij die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.' (Gal. 3:1-7).

Paulus begrijpt er helemaal niets van. Hij had hun Jezus Christus zo gepredikt dat ze het als het ware voor hun ogen hadden zien gebeuren. Het was alsof Hij onder hun gekruisigd was. Dat was het einde van de wet. Daar moet hij het met hen over gehad hebben, om duidelijk te maken dat Jezus waarlijk was de Christus. Dit moest hij bewijzen uit het Oude Testament. Deze Galaten waren zelf als heidenen nooit onder de wet geweest en nu waren ze zo betoverd (ja, zo noemt Paulus dat!) dat ze, hoewel ze wisten dat het kruis aan het eind van de wet stond, zij toch weer helemaal opnieuw gingen beginnen en meenden dat zij de wet weer moesten gaan onderhouden met zo veel mogelijk ceremoniën als zij daarbij konden gebruiken. Ze waren weer

teruggegaan naar de grondbeginselen van de wereld en Paulus was daar buitengewoon verontwaardigd over. In Galaten 4 vergelijkt hij deze dwaalleer om de wet te gaan onderhouden met de afgodendienst waaruit zij waren verlost.

Toen Israël onder de wet was waren zij kinderen, onder voogdij gesteld en onder een leermeester (Gal. 3:24; 4:1, 2). Bij Paulus staat dit uiterlijk gezien gelijk aan slavernij. Daarom zegt hij:

'Zo waren ook wij, toen wij nog onmondige kinderen waren, als slaven onderworpen aan de grondbeginselen van de wereld.' (Gal. 4:3).

Voor de heidenen gold een andere toestand. Zij waren ondergedompeld in afgodendienst in plaats van dat zij onder de wet waren.

'Maar destijds, toen u God niet kende, diende u hen die van nature geen goden zijn' (Gal. 4:8).

En wat gebeurde er nu? Nu kenden ze God en ze werden door God gekend en ze vielen terug in hun oude staat. Dat is het wat Paulus dwaasheid noemt.

'En nu u God kent, ja wat meer is, door God gekend bent, hoe kunt u weer terugkeren naar de zwakke en arme grondbeginselen, die u weer van voren af aan wilt dienen? U houdt zich aan dagen, maanden, tijden en jaren.' (Gal. 4:9, 10).

Dat onderhouden van de wet noemt Paulus hier voor de Galaten 'terugkeren'. Ze waren teruggekeerd naar de zwakke en arme grondbeginselen. Dit onderhouden van de wet met al zijn ceremoniën was voor de Galaten, zoals Paulus het hier formuleert, ook een terugkeer. Ze waren nooit onder de wet geweest; ze kwamen uit de afgoderij; en Paulus stelt deze twee systemen aan elkaar gelijk! Hoe

vroom het allemaal ook leek, de Galaten waren teruggevallen in hun oude toestand. Ze hadden net zo goed niet verlost kunnen zijn door het bloed van Christus. Daar vreest Paulus ook voor.

'Ik vrees voor u dat ik mij misschien tevergeefs voor u heb ingespannen.' (Gal. 4:11).

Hierom vraagt Paulus vol verontwaardiging:

'U die met de Geest begonnen bent, gaat u nu eindigen met het vlees?' (Gal. 3:3).

Hier staan Geest en vlees weer tegenover elkaar. Ze worden allebei duidelijk gedefinieerd. Het vlees staat gelijk aan de werken van de wet. De Geest staat voor het geloof.

'Dit alleen wil ik van u vernemen: Hebt u de Geest ontvangen uit de werken van de wet, of uit de prediking van het geloof?' (Gal. 3:2).

'Hij dan Die u de Geest verleent en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken van de wet, of uit de prediking van het geloof?' (Gal. 3:4).

Dat geloof dat Paulus onder hen gepredikt had was het geloof van Abraham.

'Zoals Abraham God geloofde en het hem tot gerechtigheid werd gerekend.' (Gal. 3:6).

Te geloven zoals Abraham geloofde, maakte hen tot Abrahams kinderen. Niet door het onderhouden van de wet. Dat kan ook helemaal niet, want de wet was nog helemaal niet aan Abraham gegeven. Hij kende de wet helemaal niet. Abraham was zelf een heiden

toen hij gerechtvaardigd werd. Hij was nog onbesneden (Rom. 4:10).
Wat was dit geloof van Abraham?

Dat lezen we in Romeinen 4. Hij geloofde in

'God, Die de doden levend maakt, en de dingen die niet zijn, roept alsof zij zijn.' (Rom. 4:17).

In Abrahams geval betekende dit dat hij erop vertrouwde dat God hem nageslacht zou geven, in het bijzonder het Nageslacht, Jezus Christus. Hij zou het Kind der Belofte ontvangen, van Wie Izaäk een type was. Naar de mens gesproken was het onmogelijk dat Abraham en Sara een kind zouden kunnen krijgen. Zij worden allebei 'verstorven' genoemd (Rom. 4:19; Heb. 11:12). God zou leven geven uit de doden. Eigenlijk een onmogelijkheid, maar Abraham geloofde God en dat werd hem tot gerechtigheid gerekend (Gen. 15:6).

Dit geloof preekte Paulus. Het geloof van Abraham. Hij had onder de Galaten Jezus Christus de Gekruisigde voor ogen geschilderd en Hij had gezegd dat deze Gekruisigde opgewekt was uit de doden en nu leeft. Dat was een nog grotere onmogelijkheid dan dat Abraham een zoon zou krijgen. Toch hadden de Galaten dit geloofd en dit geloof in de opstanding van Jezus Christus uit de doden werd hen tot gerechtigheid gerekend. Dat is de les van Romeinen 4.

'Die om onze overtredingen is overgeleverd, en opgewekt om onze rechtvaardiging.' (Rom. 4:25).

De opwekking van Jezus Christus, onze Heere, is onze rechtvaardiging, als we daarop kunnen vertrouwen. De werken van de wet hebben daar helemaal niets mee te maken. Die werken heeft Christus gedaan en daarmee vervuld. Omdat Hij dat heeft gedaan, zelfs tot aan de dood van het kruis, kan Zijn opwekking uit de doden zijn tot onze rechtvaardiging. De werken van de wet mogen wij er niet aan toevoegen, ook niet 'uit dankbaarheid'; gewoon helemaal niet; tenzij we 'naar het vlees' willen wandelen, maar we hebben al een klein beetje gezien wat daar de praktische gevolgen van zijn.

Begrijp je Paulus' verschrikkelijke boosheid? Hij had gedacht dat de Galaten het hadden gezien en begrepen. Maar in hun leven lieten ze er helemaal niets van zien. Hij vreesde dat alle moeite en lijden tevergeefs was geweest en dat de dwaalleraren zijn werk verruïneerden.

Sara en Hagar

Abraham geloofde dat hij nageslacht zou krijgen zo talrijk als de sterren van de hemel. Dat nageslacht zou voortkomen uit hem en zijn vrouw Sara naar Gods belofte, maar beiden wisten dat dit onmogelijk was. Hun huwelijk was zonder kinderen gebleven en zou dat altijd blijven, omdat Sara onvruchtbaar was (Gen. 11:30). Toch geloofde Abraham tegen hoop op hoop dat God machtig was om dit te doen, om leven uit de doden voort te brengen. Dat geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend. Toch, toen de belofte uitbleef, nam Abraham het heft in eigen handen. Op advies van Sara verwekte hij een kind bij haar slavin Hagar (Gen. 16:1, 2). Zij konden niet meer op God wachten en zij hoopten dat dit kindje het kind van de belofte zou zijn. Zelfs tot ver na de geboorte van Izaäk meende Abraham dat Ismaël mede zou erven (Gen. 21:10, 11). Hij werd zelfs boos op Sara toen zij hem zei dat dit niet zou gebeuren en dat zij vond dat Hagar en haar zoon weggestuurd moesten worden. De twee zoons in dezelfde tent gaven alleen maar nijd en twist. Ditmaal had Sara gelijk. Ismaël moest worden weggejaagd.

'Toen zei zij tegen Abraham: Jaag deze slavin en haar zoon weg, want de zoon van deze slavin zal niet met mijn zoon, met Izak, erven.' (Gen. 21:10).

Deze geschiedenis gebruikt Paulus bij de Galaten om beeldend te beschrijven wat er bij hen nu aan de hand was.

Hagar is de wet die gegeven werd op de berg Sinai. Die wet brengt kinderen voort voor de slavernij (Gal. 4:24). Het kind van Hagar is Ismaël. Hij is het kind dat 'naar het vlees' geboren is geweest (Gal.

4:23; 29). ‘Naar het vlees geboren’ vergelijkt Paulus bij de Galaten dus met ‘de werken van de wet’. Dat is ook het doel van Romeinen 4:1-3.

*‘Wat zullen wij dan zeggen dat Abraham, onze vader, **wat het vlees betreft**⁸ verkregen heeft? Immers, als Abraham uit werken gerechtvaardigd is, heeft hij iets om zich op te beroemen, maar niet bij God. Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem tot gerechtigheid gerekend.’ (Rom. 4:1-3).*

‘Naar het vlees’ betekent hier ook ‘uit werken’.

Izaak is het kind van de belofte. Hij is het kind dat ‘naar de Geest’ geboren was. Hij is het kind dat uit de doden is voortgebracht. Hij is het kind van de opstanding uit de doden.⁹

Deze twee kinderen samen naast elkaar te laten leven geeft nijd en twist. Dat zien we ook in gemeenten van Galatië. Ze bedoelden het allemaal zo goed. Ze wilden zo graag netjes volgens de wet leven, maar de gevolgen waren desastreus. Men beet en verslond elkaar.

‘Maar als u elkaar bijt en verslindt, pas dan op dat u niet door elkaar verteerd wordt.’ (Gal. 5:15).

De werken van het vlees omschrijft Paulus duidelijk:

‘Het is bekend wat de werken van het vlees zijn, namelijk overspel, hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, vijandschappen, ruzie, afgunst, woede-uitbarstingen, egoïsme, onenigheid, afwijkingen in de leer, jaloersheid, moord, dronkenschap, zwelgpacten, en dergelijke’ (Gal. 5:19-21).

⁸ Hier staat dezelfde uitdrukking zoals bijvoorbeeld in Romeinen 1:4; 8:1, 4 en Galaten 4:23, 29: ‘naar het vlees’.

⁹ Vergelijk hiertoe ook de beproeving van Abraham in Genesis 22 met Hebrëeën 11:17-19. ‘Door het geloof heeft Abraham, toen hij door God op de proef gesteld werd, Izaak geofferd. En hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd. Tegen hem was gezegd: Dat van Izaak zal uw nageslacht genoemd worden. Hij overlegde bij zichzelf dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken. **En hij kreeg hem als het ware daaruit ook terug.**’

Deze werken van het vlees komen onherroepelijk openbaar als we 'naar het vlees' wandelen, zijn of leven. Misschien niet allemaal tegelijk. De meesten hebben voldoende 'beschaving'¹⁰ om er een aantal netjes te verbergen, maar 'egoïsme', 'onenigheid', 'afwijkingen in de leer' en 'jaloersheid' horen ook bij deze werken en deze kunnen onder het mom van een vleugje godsdienst nog goedgepraat worden ook.

Wat is de oplossing? De Schrift vertelt het ons. Het is radicaal, maar het is ook de enige manier en het is de toepassing die Paulus van de twee zonen Izaäk en Ismaël maakt.

'Maar zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest geboren was, zo is het ook nu. Wat zegt de Schrift echter? Jaag de slavin en haar zoon weg, want de zoon van de slavin zal beslist niet erven met de zoon van de vrije.' (Gal. 4:29, 30).

De wet en haar kinderen moeten eruit en we moeten leven met het Kind van de Belofte. We moeten leven met het Kind dat 'naar de Geest' geboren is. Dat is wandelen door de Geest.

'Maar ik zeg: Wandel door de Geest en u zult zeker de begeerte van het vlees niet volbrengen.' (Gal. 5:16).

Is dat moeilijk? Ja, natuurlijk is dat moeilijk. Het is wandelen in het geloof van het onmogelijke. Het is wandelen met het oog op de Gekruisigde Die is opgestaan uit de doden. De hele wereld vertelt ons iets anders; maar deze wandel is wel leven en vrede. Het is vrijheid, die we niet mogen, maar ook niet kunnen willen misbruiken tot een aanleiding van het vlees (Gal. 5:13). Het is leven en wandelen in de

¹⁰ 'Beschaving' komt van het werkwoord 'schaven'. Schaven doe je aan de buitenkant. Het raakt op geen enkele wijze het innerlijk. Beschaving kan heel mooi lijken, maar vroeg of laat komt het naar buiten dat de binnenkant totaal verrot is en dat het schaven totaal geen zin heeft gehad.

gezonde atmosfeer van de liefde van God in Christus Jezus in plaats van de verstikkende lucht van de werken van de wet en het vlees. Dat is leven in de kracht van de opstanding van de Heere Jezus Christus. Dat is leven 'naar de Geest'. We kennen Hem nu niet meer 'naar het vlees', maar we kennen Hem Die 'in kracht' de Zoon van God is, door Zijn opstanding uit de doden, Jezus Christus onze Heere. (Rom. 1:4).

Geen verdoemenis

Als dit allemaal goed door ons begrepen en tot ons doorgedrongen is kunnen we Romeinen 8 gaan verstaan. We hebben gezien dat Romeinen 8 het heeft over naar het vlees wandelen, naar het vlees zijn en naar het vlees leven. De eerste keer staat in 8:1.

'Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.' (Rom. 8:1).

Met het woord 'verdoemenis' of 'veroordeling' sluit Paulus aan bij zijn onderwijs in Romeinen 5:12-21. De grote lijn in dat gedeelte is 'in Adam' en 'in Christus'. Het gaat voor deze studie veel te ver om dat nu helemaal uit te diepen, maar het is wel goed om even stil te staan bij de verzen 15-19.

*'Maar het is met de genadegave niet zoals met de overtreding. Want als door de overtreding van de ene velen gestorven zijn, veel meer is de genade van God en de gave door de genade die er is door de ene mens Jezus Christus, overvloedig geweest over velen. En het is met de gave niet zoals het was door de ene die zondigde. Want de veroordeling leidde ten gevolge van één overtreding wel tot **verdoemenis**¹¹, maar de genadegave bij vele*

¹¹ Ik heb een sterke voorkeur voor de vertaling 'veroordeling', zoals in NBG'51. Dat geeft het doel van de tekst veel beter aan. Maar in deze context is 'veroordeling' als vertaling al gebruikt voor een ander woordje, dat overigens wel verwant is aan het vorige woordje. We kunnen die verwantschap ook in het Nederlands prima weergeven.

*overtredingen tot **rechtvaardiging**. Want als door de overtreding van de ene de dood geregeerd heeft door de ene, veel meer zullen zij die de overvloed van de genade en van de gave van de gerechtigheid ontvangen, in het leven regeren door de Ene, namelijk Jezus Christus. Zoals dus door één overtreding de veroordeling gekomen is over alle mensen tot **verdoemenis**, zo komt ook door één rechtvaardigheid de genade over alle mensen tot **rechtvaardiging van het leven**. Want zoals door de ongehoorzaamheid van de ene mens velen als zondaars aangemerkt worden, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van de Ene velen als rechtvaardigen aangemerkt worden.'* (Rom. 5:15-19).

Merk in de eerste plaats op dat 'verdoemenis' en 'rechtvaardiging' hier tegenover elkaar staan. Dat is niet voor niets. Rechtvaardiging heeft te maken met de opstanding van Christus.

Ook staan 'overtreding' en '(genade)gave' tegenover elkaar. De overtreding van één leidde tot de verdoemenis. De genadegave door de gehoorzaamheid van Eén leidt tot rechtvaardiging. De gehoorzaamheid van Christus, zelfs tot de dood van het kruis, gaf Hem het recht op leven. Hij leeft door Gods rechtvaardigheid. Hij leeft door de opstanding uit de doden en ons vertrouwen daarin, en daarin alleen, leidt ons tot rechtvaardiging. Leven in het geloof en de kracht van de opstanding van Christus geeft geen verdoemenis meer. Alles daarbuiten is leven 'naar het vlees' en dat geeft wel verdoemenis en werkt de dood.

Aansluitend bij dit gedeelte uit Romeinen 5 begint Paulus Romeinen 8.

Veroordeling (HSV) is *krima*. Dit betekent oordeel.

Verdoemenis (HSV) is *katakrima*. Dit betekent veroordeling.

Om niet te veel verwarring te geven, houd ik in dit schrijven de tekst van HSV aan.

'Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.' (Rom. 8:1).

Leven naar de Geest is leven uit de genadegave, hetgeen is de opstanding van Christus. Leven naar het vlees is iets heel anders, maar het is niet leven naar het Evangelie van God aangaande Zijn Zoon, onze Heere Jezus Christus.

Leven naar het vlees hoeft niet een leven in hoererij en dronkenschap te zijn. Dat beeld hebben we er veel te vaak bij. Leven naar het vlees kan ook heel 'vroom', naar de werken van de wet. Leven naar het vlees kan ook een gelovige doen, zoals Abraham, die Ismaël verwekte.

We kunnen het bloed aan de deurposten van ons hart hebben en dus behouden zijn, maar niet het leven leiden dat God voor ons bedoelt. Het is als een Israëliet die in zijn huisje in Egypte het bloed van het lam aan de deurposten heeft gestreken en veilig schuilt als de Heere voorbijgaat (Ex. 12:1-13). Het doel was echter niet om veilig in dat huisje te blijven zitten, want dan zou er nog niets veranderen. Het bloed ziet op het Lam dat geslacht is. Maar het Lam is ook weer opgestaan. Hij leeft. Een Christen moet op weg naar Kanaän; hij kan en mag helemaal niet in dat huisje in Egypte blijven zitten, want in Egypte brengt hij vruchten voor Faraó voort. Een Christen hoort te leven als een slaaf van de Heere en Hem in te vrijheid dienen, niet in de slavernij van Egypte.

Leven naar het vlees doe je als je niet behouden bent en geen boodschap hebt aan het Evangelie. Leven naar het vlees kan je ook doen, als je denkt te schuilen achter het bloed van het Lam, maar vergeet om door de Schelfzee te trekken en te wandelen in de kracht van de opstanding van de Eerstgeborene.

De rechtvaardige eis van de wet vervuld

Waarom is er nu geen verdoemenis, geen veroordeling, meer voor degenen die in Christus Jezus zijn; voor hen die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest? Dat werkt Paulus in de volgende verzen uit.

Ten eerste zegt hij dat hij is vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood. Dat is gebeurd door de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus. Het is dus niet zo dat zij die niet onder de wet zijn en die naar de Geest wandelen geen wet hebben. Die hebben zij wel, namelijk de wet van de Geest van het leven.

Daarna legt hij uit hoe die wet van de Geest van het leven tot stand is gekomen: wat voor de wet onmogelijk was, namelijk om me vrij te maken en me het leven te geven, heeft God gedaan door Zijn Zoon te zenden.

‘Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als zij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld¹² in het vlees’ (Rom. 8:3).

God heeft Zijn Zoon gezonden in het vlees en in Hem heeft Hij de zonde geoordeeld in het vlees. Daarom is er geen veroordeling meer voor hen die niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen. Degene in Wie God de zonde geoordeeld heeft, is opgewekt uit de doden. Daarom kan ik het hier opnieuw zeggen: voor hen die wandelen naar de Geest, in de kracht van de opstanding van de Heere Jezus, is er geen veroordeling meer, want God heeft de rechtvaardige eis van de wet vervuld in ons, die niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen (Rom. 8:4). ‘Naar de Geest’ wandelen we in Christus, in de kracht van Zijn opstanding, en in Hem is er geen veroordeling van de zonden meer, omdat Hij het oordeel al gedragen heeft. Wandelen naar het vlees en wandelen naar de Geest is geen bevindelijk verhaal; het is niet iets wat we de ene keer wel en de andere keer niet doen. Het gaat over onze positie. Als we wandelen naar de Geest, dan kennen we Christus niet meer naar het vlees, maar dan weten we wat Zijn opstanding

¹² Het werkwoord ‘veroordelen’ is verwant met ‘verdoemenis’. ‘Verdoemenis’ is het zelfstandig naamwoord *katakrima* en ‘veroordelen’ is het werkwoord *katakrinoo*. Dat is de reden waarom ik de voorkeur geef aan de vertaling ‘veroordeling’ in plaats van ‘verdoemenis’.

teweeg heeft gebracht en beseffen we dat we in een hele andere atmosfeer leven en een andere lucht ademen. De heerlijke lucht van de nieuwe schepping.

De atmosfeer van de veroordeling is het vlees en verbindt ons met Adam. De atmosfeer van de verlossing, de bevrijding, is de Geest en die verbindt ons met Christus.

Bedenken

Wandelen in een nieuwe atmosfeer heeft natuurlijk consequenties voor ons leven. Zij die begrijpen wat het is om met Christus gestorven, begraven en opgewekt te zijn wandelen in een nieuw leven en zij dienen in nieuwheid van Geest.

*'Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in **een nieuw leven**¹³ zouden wandelen.'* (Rom. 6:3, 4)

*'Maar nu zijn wij ontslagen van de wet, gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten, zodat wij **in nieuwheid van Geest**¹⁴ dienen, en niet in oudheid van letter.'* (Rom. 7:6).

Hier is het weer. Zoals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo moeten wij wandelen in een nieuw leven. En omdat we met Hem gestorven zijn en daarmee vrijgemaakt zijn van de wet moeten we dienen in nieuwheid van Geest. De Geest is weer de opstandingsnatuur van Christus, zoals we in Romeinen 1:4 ook zagen.

Die nieuwe natuur, woont in ons, zoals ook de zonde in ons vlees woont.

¹³ SV: 'In nieuwigheid des levens'.

¹⁴ SV: 'in nieuwigheid des geestes'.

*'En als ik dat doe wat ik niet wil, val ik de wet bij dat zij goed is. Nu ben ik het echter niet meer die dit teweegbrengt, maar **de zonde die in mij woont**. Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, **niets goeds woont**. Immers, het willen is er bij mij wel, maar het goede teweegbrengen, dat vind ik niet. (Rom. 7:16-18).*

*'Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans **de Geest van God in u woont**. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem. **Als Christus echter in u is**, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.'* (Rom. 8:10).

Hoe duidelijk is het! We hebben van het vlees niets te verwachten. Daarin woont niets goeds. Het is de zonde die daar heerst. Maar als we leven in de kracht van de opstanding van Christus, als we die nieuwe natuur hebben gekregen, dan zeggen we dat de Geest van God in ons woont; Christus is in ons, niet 'naar het vlees', maar 'naar de Geest' in Zijn opstandingskracht. Dat betekent het dat we 'niet in het vlees zijn', maar 'in de Geest'. Dat is geen zweverige toestand. Dat geeft vastigheid en zekerheid aan ons leven met Hem als Christen. Het is het diepe besef dat Christus is opgewekt en leeft en dat wij deel hebben aan dat leven, niet na onze dood, maar reeds nu al.

Daarom bedenken we als we 'naar de Geest' wandelen de dingen die van de Geest zijn. Zelfs als we hebben leren schuilen achter het bloed van het Lam is het bedenken van het vlees nog steeds de dood. Als we menen 'uit dankbaarheid' de wet moeten gaan vervullen, dan hebben we er niets van begrepen. Dan leven we weer 'naar het vlees' en bedenken we de dingen die van het vlees zijn. Dat werkt de dood. En dat is ook de ervaring van al degenen, die altijd zo met zichzelf bezig zijn; een diep ongelukkig leven en een gedurig klagen over de zonde die in hen woont, maar er nooit bovenuit kunnen komen. Nee, dat kan ook niet. Want het is vlees en het bedenken van het vlees is de dood. Hoe moeten we hier dan mee omgaan? Hoe moeten we dan leven? 'Naar de Geest'. Wat is dat? Dat is leven zoals Abraham dat deed.

'En niet verzwakt in het geloof, heeft hij er niet op gelet dat zijn eigen lichaam reeds verstorven was– hij was ongeveer honderd jaar oud– en dat ook de moederschoot van Sara verstorven was. En hij heeft aan de belofte van God niet getwijfeld door ongeloof, maar werd gesterkt in het geloof, terwijl hij God de eer gaf.' (Rom. 4:19, 20).

Abraham lette niet op zijn eigen verstorven lichaam en op de verstorven moederschoot van Sara. Hij lette op de belofte van God en heeft daaraan niet getwijfeld door ongeloof. Zo moeten wij ook niet letten op ons eigen zondige bestaan; dat wordt toch nooit beter. We moeten ons gedurig bezighouden met Gods belofte in Christus Jezus, in Zijn opstanding. Gods Woord moet ons bezighouden, niet ons eigen vlees.

'Zo dient ook u uzelf te rekenen als dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus, onze Heere.' (Rom. 6:11).

Dit is het equivalent met het leven van Abraham. Niet letten op onszelf. Voor de wet zijn we dood. Maar naar de kracht van God zijn we levend in Christus Jezus, onze Heere, en door zo te leven doden we de werkingen van het lichaam.

'Welnu, broeders, wij zijn aan het vlees niet verplicht om naar het vlees te leven. Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de daden van het lichaam doodt, zult u leven.' (Rom. 8:12, 13).

Meer lezen?

Zie deel 5: God veranderd, God verandert

